

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Cím: 1139 Budapest Teve u. 4-6. 1903 Bp. Pf.: 314/15
Tel: 443-5573/33104
Fax: 443-5733/33133
E-mail: orfktikarsag@orfk.police.hu

Szám: **29000/105/763-10/2013.P**

Tárgy: rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva panaszos által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) **82/2014. (IV. 16.)** számú állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni (1903 Budapest, Pf. 314/15.). (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdés a) pontja).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos 2013. július 12-én postai úton küldte meg panaszbeadványát a Független Rendészeti Panasztestületnek.

Beadványában panaszos előadta, hogy 2013. július 8-án délelőtt a lakóhelyén megjelentek a Bicskei Rendőrkapitányság rendőrei, és miután nevetve elolvasták a panaszos postaládáján található „állampolgárjogi aktivista”- feliratot, fennhangon kijelentették, hogy „itt lakik az a b*zi, aki fel szokta jelenteni a rendőröket!”. Ezt követően a rendőrök mindennemű figyelmeztetés, vagy bármilyen utasítás nélkül átmásztak ingatlanának lezárt kerítésén, és nem tettek eleget a panaszos arra való felszólításának, hogy hagyják el a területet. A rendőrök a panaszost megbilincseltek, és kinevették, amikor felszólította őket, hogy tartsák tiszteletben a magyar és nemzetközi jogszabályokat. A rendőrök a nevüket sem voltak hajlandóak közölni.

A rendőrök a panaszos lakásában szemlét tartottak, melyen részt vett egy a rendőrök által odaszállított civil ruhás személy, aki a rendőrök közlése szerint, mint hatósági tanú működött közre. A hatósági tanú a panaszos felszólítása ellenére sem közölte nevét, a panaszos pedig hiába kérte több esetben a rendőröket, hogy a helyszínen jegyzőkönyvezzék az általuk elvégzett eljárási cselekményeket, ezt megtagadták. A r. zászlós arra hivatkozott, hogy ő nem tud írni.

Ezután a rendőrök egy bodméri lakos segítségével (aki a panaszos szerint súlyosan szellemi fogyatékos, és gyámság alatt áll), feltörték a lezárt kerítéskaput, és a panaszost erőszakkal kihurcolták a lakóingatlan területéről.

Ezt követően a rendőrök elvették a panaszostól lakása és a kapu kulcsait, és elvitték a helyszínről, anélkül, hogy ő nyitva hagyott lakása, vagy a feltört kerítéskapu lezárásáról meggyőződhetett volna. A rendőrök a panaszostól a helyszínen semmilyen személyazonosító okmányt nem kértek – mivel a panaszos minden személyi okmánya a nyitott lakásban maradt, a panaszost végül okmányok nélkül szállították el a helyszínről.

Miközben a panaszost a Bicskei Rendőrkapitányságra szállították, r. főtörzsőrmester a megkülönböztető jelzés nélkül haladó szolgálati gépjárművet folyamatosan 140 km feletti sebességgel vezette, és a panaszos felszólítása ellenére sem volt hajlandó csökkenteni a jármű sebességét. A Bicskei Rendőrkapitányságon a r. főtörzsőrmester elutasította a panaszos azon kérését, hogy írásban rögzítsék a jogszabálysértő rendőri intézkedéssel szembeni panaszát, továbbá azt is elutasította, hogy védelmére jogi képviselőt biztosítsanak számára. Később a fogdahelyiségbe a r. főtörzsőrmester behozott két üres papírlapot, valamint egy írásra alkalmatlan tollat (amelyben egyáltalán nem volt tinta), és azt mondta a panaszosnak, írja le panaszát. Rövid idő múlva bejött a fogdahelyiségbe egy másik rendőr és a „Most már ne írjon többet, úr!” kijelentéssel elvette az üres papírt, meg a használhatatlan tollat. Ezt követően a fogdába érkező r. főtörzszakasznál a panaszos panaszt tudott tenni a történetek miatt, és a r. főtörzszakaszlós papírt és írásra alkalmas tollat is hozott, illetve asztalhoz is ültette, azonban a panaszos beadványát nem tudta leírni, mert rövid idő múlva felszólították az írás befejezésére – megbilincseltek és elszállították a székesfehérvári rendőrségi fogdába.

A r. főtorzszászlós a panaszost biztosította róla, hogy a kapitányságvezető a jogszabálysértő intézkedést ki fogja vizsgálni.

Miközben a panaszost a Bicskei Rendőrkapitányságról a székesfehérvári rendőrségi fogdára szállították, a megkülönböztető jelzés nélkül haladó rendőrautót r. zászlós folyamatosan 140 km/h feletti sebességgel vezette, és a panaszos kérésére sem volt hajlandó a jogszabályi előírásokat betartva vezetni a rendőrségi járművet.

A panaszos véleménye szerint a bicskei rendőrség számos vonatkozásban jogszabályt sértett elfogásakor, sőt, még okiratot is hamisítottak, mert a panaszos részére átadott rendőrségi iraton azt szerepeltették, hogy a panaszost a járőr lakóhelyén igazoltatta, melyet követően előállította. Mindezzel szemben az történt, hogy a rendőrség a panaszos ingatlanának területére erőszakkal behatolt, majd őt igazoltatása nélkül elhurcolta, így személyi okmányai nélkül lett elővezetve 2013. július 8-ára a Székesfehérvári Járásbíróság tárgyalására.

A Székesfehérvári Járásbíróságon 2013. július 8-án lefolytatott tárgyalás során a bíró közlése szerint a panaszos 2013. július 8-án történt „letartóztatása” azért volt elrendelve, mert a panaszos az ellene rágalmazás vétsége miatt folyamatban lévő ügyben nem jelent meg a járásbíróságon 2013. április 30-ára kitűzött tárgyaláson, és az erre irányuló rendőrségi elővezetése sikertelen maradt.

Panaszos beadványában leírta, hogy 2013. április 18-a és 2013. június 3-a között a Balassagyarmati Fegyház és Börtön intézetében tartózkodott, előzetes letartóztatásban – a Székesfehérvári Járásbíróság 3.B.1143/2011. számú ügyével összefüggésben.

A balassagyarmati börtönbe a bírósági tárgyalásra idézés nem érkezett – annak megtartásáról a panaszos nem értesült – ezért nem jelent meg 2013. április 30-án a tárgyaláson. A panaszost 2013. április 18-án a Bicskei Rendőrkapitányság rendőrei tartóztatták le – véleménye szerint szintén a jogszabályok megsértésével – tehát a Bicskei Rendőrkapitányságnak mindenképpen tudomása volt a panaszos tartózkodási helyéről. A panaszos börtönben való tartózkodása a hatóság adatbázisában is szerepel, azonban a bíróság közlése szerint a Bicskei Rendőrkapitányság a bíróságot arról tájékoztatta, hogy azért nem tudták 2013. április 30-án elővezetni, mert ismeretlen helyen tartózkodott. Ezt követően a bíróság a rendőrség közlése alapján rendelte el a panaszos őrizetbe vételét.

A panaszos véleménye szerint mindezekből nyilvánvaló, hogy a Bicskei Rendőrkapitányság tudatosan félrevezette a bíróságot, így szándékosan idézte elő a panaszos 2013. július 8-án történt letartóztatásának okát.

2013. július 8-án a Székesfehérvári Járásbíróság megszüntette a panaszos fogvatartását. A panaszos lakóhelyére hazatérve azt tapasztalta, hogy a távollétében ismeretlen személy által felhelyezett idegen lakattal zárták le a rendőrség által feltört kerítés kapuját. Ezért 2013. július 10-én a panaszos megjelent a Bicskei Rendőrkapitányságon, és kérte, hogy adják át az ingatlant lezáró lakat kulcsát részére. A panaszos kérésének teljesítését egy r. őrnagy határozottan megtagadta.

A panaszos beadványa végén kérte a panasz eljárás lefolytatását az emberi és állampolgári jogait sértő rendőri intézkedés tárgyában.

A panaszos 2013. július 29-én adta postára a Panasztestületnek megküldött válaszlevelét, melyben a következőket adta elő.

A panaszos levelében határozottan állította, hogy a rendőrök nem kértek bebocsátást tőle, mielőtt behatoltak az ingatlanba. A panaszos a rendőröket többször felszólította, hogy mutakozzanak be, ők azonban ezt határozottan megtagadták. A helyszínen tartózkodó két rendőr kijelentette, hogy az ő nevükhöz a panaszosnak semmi köze. Később, kb. 30 perc elteltével az egyik rendőr a panaszos szinte folyamatos felszólításának eleget tett, és közölte, hogy ő r. főörzsőrmester, azonban társa a panaszos kérdéseit a „nem mondom meg”, illetve a „majd a rendőrségen megmondom” válaszokkal hátrította el. Később a helyszínre érkezett még egy szolgálati gépjárművel egy harmadik rendőr és egy civil ruhás személy. A helyszínre érkezett r. zászlós korábban már intézkedett a panaszossal szemben, és a panaszos kérésére be is mutatkozott.

A hatósági tanú az egyik rendőrrel együtt érkezett a helyszínre. Ők ketten még az utcán, a panaszos kerítése előtt tartózkodtak, miközben a kerítés kapujának a felnyitását, mint a rendőrség által megbízott személy végezte. Őt a panaszos személyesen ismeri. Ekkor kérdezte meg a panaszos, hogy a rendőrség által odaszállított civil ruhás személy milyen minőségben van jelen. A rendőrök azt felelték, hogy ő a hatósági tanú az eljárásban. Ezután a panaszos kérte a hatósági tanú nevének közlését, és a jegyzőkönyv felvételét – de a panaszos kéréseit a rendőrök nem teljesítették. Később, a kerítés felnyitása után a rendőrök a lakásba a hatósági tanú kíséretében bementek, és ott helyszíni szemlét tartottak. A panaszos ekkor kéréseit megismételte, azonban a rendőrök már nem is méltatták válaszra.

A panaszost az ingatlan területére behatolva azonnal megbilincseltek – személyi igazolványát sem előtte, sem utána nem kérték, személyazonosságát más módon sem ellenőrizték. Mivel a panaszost – állítása szerint – a lakásából mindennemű személyi okmány nélkül távolították el, másnap iratai nélkül kellett a Székesfehérvári Járásbíróságról 40 km-re fekvő otthonába hazamennie. A panaszosnak az utat ráadásul gyalogosan kellett megtenni, mert a hazautazáshoz szükséges útiköltség sem volt nála. Mivel a panaszos tudomása szerint az állampolgárok kötelesek személyazonosító okmányukat maguknál tartaniuk, ő ezen kötelezettségét a rendőrség jogszabálysértő magatartása miatt szegte meg 2013. július 8-án.

A panaszos megerősítette, hogy az intézkedés során őt a rendőrök egyetlen alkalommal sem szólították fel ingatlanának elhagyására. A panaszos fizikai ellenállást az intézkedéssel szemben nem tanúsított, kezeit a rendőrök erőszak alkalmazása nélkül bilincseltek hátra. A panaszos azt tapasztalta, hogy a rendőrök jogszabályt sértenek magatartásukkal, és mivel hiába kérte őket a jogszabályok tiszteletben tartására, erre ők hajlandóságot sem mutattak, ezért a panaszos velük a továbbiakban nem működött együtt, sem a helyszínen, sem a rendőrkapitányságon.

2013. július 10. napján a panaszossal a Bicskei Rendőrkapitányságon személyi igazolványa és lakcímkártyája ellenőrzését követően azt közölték, hogy a kapuját lezáró lakat kulcsát kérje bodméri lakostól. A rendőrségi eljárásban résztvevő gyámja, továbbá a panaszos szükségesnek látta hozzátenni, hogy B. I. és társa ellen, korábban a panaszos ellen elkövetett lopás cselekmények ügyében a Bicskei Rendőrkapitányság jelenleg is eljárást folytat.

A panaszos a rendőrségen közölte, hogy ő a Bicskei Rendőrkapitánysággal került jogviszonyba elfogása során, a kerítést is rendőr törte fel, ezért a lakat kulcsát is a rendőrségtől kéri. Kérésének teljesítését megtagadták. A panaszosnak arról nincs tudomása,

hogy ki és mikor zárta le a lakást és a feltört kaput, hiszen a panaszos helyszínről való elvitelekor mindkettő nyitva maradt. A kerítés feltörése után a panaszost a rendőrök kihurcolták az utcára, ott átkutatták ruházatát, elvették a nadrágja zsebében lévő kulcsait, majd elszállították a rendőrkapitányságra. A panaszos saját kulcsait 2013. július 8-án kapta vissza a székesfehérvári rendőrségi fogdán, a feltört kapu kulcsát illetően pedig írásbeli kérelemmel fordult az ügyben érintett Székesfehérvári Járásbírósághoz. A kulcs átadása a mai napig nem történt meg.

A panaszos azzal kapcsolatban nem kapott semmilyen tájékoztatást, hogy végül indult-e panasz eljárás a Bicskei Rendőrkapitányságon. Az intézkedés napján V. V. r. főtörzsőrmester azt közölte a panaszossal, hogy azért nem hajlandó felvenni panaszát, mert az biztosan öellene irányul. A r. főtörzszakasznos a panaszost arról tájékoztatta, hogy panaszát a Bicskei Rendőrkapitányság vezetője vizsgálja, de az a panaszos szerint erősen kérdéses, hogy ő pontosan mit vizsgál, hiszen a panaszos érdemben elő sem tudta adni észrevételeit, mert azt megakadályozták. A panaszos úgy véli, hogy az előzmények fényében (t.i., hogy a rendőrkapitányság a bíróságot tudatosan félrevezette), nyilvánvaló, hogy a Bicskei Rendőrkapitányság semmilyen érdemi szabálytalanságot nem fog feltárni.

2013. szeptember 24-én a panaszos újabb panasz-kiegészítést juttatott el a Panasztestülethez, melyben közölte, hogy 2013. szeptember 16-án kézhez kapta a Bicskei Rendőrkapitányság 2013. április 18-án kelt, 07020/1732/2013.id számú jelentését, mely elfogásáról készült.

A panaszos megismételte a korábbi beadványaiban előadottakat, és hozzátette, hogy tudomása szerint a jelentést aláíró rendőrök nem azonosak azon rendőrökkel, akik elfogását valójában foganatosították, mert r. őrmester az elfogásban nem vett részt. A panaszos szerint a jelentés jogsértő módon készült. Az elfogást követően a Bicskei Rendőrkapitányságon a panaszos panaszt jelentett be előzetes letartóztatás ellen, amelyet a rendőrségen általa megírt indokolással egészített ki. Az iratot a panaszostól az ügyeletes r. főtörzsőrmester átvette, azonban a panasz elbírásáról a mai napig nem érkezett semmilyen értesítés.

Panaszos beadványában az alábbiakat kifogásolta:

- 1) **Vitatja a rendőri intézkedés jogalapját;**
- 2) **Jogi képviselőt kért, de elutasították;**
- 3) **Nehezményezi, hogy lakásában szemlét tartottak;**
- 4) **Sérelmezi, hogy a rendőrök ingatlanának területére engedély nélkül beléptek;**
- 5) **Kifogásolja, hogy elfogása és előállításuk nem volt jogszerű;**
- 6) **Kifogásolja, hogy megbilincseltek;**
- 7) **Sérelmezi a szolgálati fellépés módját (név, azonosító szám közlése);**
- 8) **Sérelmezte az intézkedő rendőrök hangnemét, folyamatosan sértegették;**
- 9) **Sérelmezte kertkapujának feltörését;**
- 10) **Kifogásolta, hogy nem tudott meggyőződni, hogy a lakása bezárásra került-e, illetve nem jutott hozzá a lakat kulcsához;**
- 11) **Sérelmezi, hogy személyi okmányait nem vihette magával;**
- 12) **Állítása szerint a rendőrök a szolgálati gépjárművel folyamatosan 140 km/h sebességgel haladtak és kérése ellenére sem csökkentették a sebességet;**
- 13) **Sérelmezte, hogy panaszjogának gyakorlásában őt megakadályozták és nem tehetett panaszt.**

A Panasztestület álláspontja szerint a rendőrök rosszul jelölték meg, hogy milyen intézkedést foganatosítanak a panaszossal szemben, ezért csekély mértékben sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A Panasztestület szerint a panaszost megfelelő jogalap hiányában bilincseltek meg, ezért sérült az emberi méltósághoz és személyes szabadsághoz való joga.

II.

A döntésem alapjául szolgáló tényállást az alábbi bizonyítékok felhasználásával állapítottam meg:

- a panaszos 2013. július 12-én előterjesztett beadványa;
- a panaszos 2013. július 29-én megküldött kiegészítő beadványa;
- a panaszos 2013. szeptember 19-én megküldött újabb panaszbeadványa
- a Bicskei Rendőrkapitányság Csákvári Rendőrőrs 07020/1732/2013.id. számú elfogás végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentése;
- a Bicskei Rendőrkapitányság 07020/1149/2013.ált. számú jelentése;
- igazolás a rendőrségi előállítás időtartamáról.

III.

III/1. A panaszos vitatja a rendőri intézkedés jogalapját

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 281. § (6) bekezdése szerint *„A tárgyalási őrizet elrendeléséről szóló határozatot a kényszerintézkedés foganatba vételekor a rendőrség kézbesíti a vádlott részére. A határozat fellebbezésre tekintet nélkül végrehajtható. A tárgyalási őrizet tartama a hetvenkét órát nem haladhatja meg, kezdő időpontja az őrizet foganatba vételének időpontja. A tárgyalási őrizet foganatba vételét követően a kitűzött tárgyalási határnapon a vádlottat a tárgyalási őrizetet elrendelő bíróság elé kell állítani. A bíróság a vádlottat meghallgatja és a meghallgatás eredményétől függően a vádlott előzetes letartóztatását rendelheti el, illetve a tárgyalás idejére - de legfeljebb hetvenkét óráig - a tárgyalási őrizetet fenntarthatja. Ha a bíróság a tárgyalási őrizetet nem tartotta fenn vagy a vádlott előzetes letartóztatását nem rendelte el, a vádlottat szabadon kell bocsátani.”*

A kifogásolt rendőri intézkedés jogalapjául szolgáló intézkedést a Székesfehérvári Járásbíróság végzésben rendelte el, a panaszos tárgyalási őrizetbe vételének kezdő napjaként 2013. július 08-át jelölte meg. Mivel a tárgyalási őrizet elrendelésére a Be. szabályai irányadóak, a panasz ezen részének vizsgálatára nincs hatásköröm.

III/2. Panaszos jogi képviselőt kért, de elutasították

A védő büntetőeljárásban való részvételének szabályai szintén a Be.-ben találhatóak, ezért a panasz ezen részének vizsgálatára hatáskörrel nem rendelkezem. A Székesfehérvári Járásbíróság tárgyalási őrizetet elrendelő végzésében panaszos részére védő kirendelése is megtörtént.

III/3. Nehezményezi, hogy lakásában szemlét tartottak

A szemlét, mint bizonyítási eljárást a Be. 119. §-a szabályozza, tehát a szemle egyértelműen a rendőrség nyomozó hatóságként kifejtett tevékenysége körébe tartozik, mellyel szemben a Be. 196. § (1) bekezdése szerinti panasznak van helye. Ennek vizsgálatára ezért szintén nincs hatásköröm.

III/4. Sérelmezi, hogy ingatlanának területére engedély nélkül léptek be a rendőrök, az intézkedésnek nem volt jogalapja

Az Rtv. 39. § (1) b) pontjának harmadik fordulata szerint *„a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, kivéve büntetőeljárás terheltjének elfogása és előállítása céljából.”* Az f) pont értelmében *„az elővezetés végrehajtása érdekében.”*

A Be. 126. § (1) szerint *„Az őrizetbe vétel a terhelt személyi szabadságának átmeneti elvonása.*

(2) Az őrizetbe vétel szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény megalapozott gyanúja - különösen tettenérés - esetén rendelhető el, feltéve, hogy a terhelt előzetes letartóztatása valószínűsíthető. Az őrizetbe vétel elrendelhető abban az esetben is, ha a 281. § (6) bekezdésében meghatározott feltételek fennállnak (tárgyalási őrizet).”

A 07020/1149/2013. ált. számú rendőri jelentés szerint a magánlakásban való intézkedésre az Rtv. 39. § (1) bekezdésének f) pontja adott jogalapot, ugyanakkor a panaszossal szemben fogatosított intézkedést következetesen elővezetésnek nevezi.

A Fejér Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének tájékoztatása szerint a Székesfehérvári Járásbíróság valójában a panaszos tárgyalási őrizetét rendelte el. A rendőrfőkapitányi jelentés egyértelműen rögzítette, hogy a panaszos elfogását és előállítását az intézkedő rendőrök tévesen dokumentálták elővezetésként.

Az érintett rendőrkapitányság az iratcsomaghoz mellékelte a Székesfehérvári Járásbíróság 2013. április 30-án készült jegyzőkönyvét, amely szerint a nyilvános tárgyaláson a bíró megállapította, hogy a vádlott a szabályszerűen megkísérelt rendőri elővezetés ellenére nem jelent meg, továbbá nem jelent meg a magánvádló és képviselője. A bíró megállapította, hogy a tárgyalás megtartásának akadálya van. A jegyzőkönyvben rögzített, és a tárgyaláson kihirdetett végzés szerint a bíróság a tárgyalást elhalasztotta, új határnapul 2013. július 9-ét tűzte ki, és egyben elrendelte a vádlott tárgyalási őrizetét, melynek kezdő napja 2013. július 8-a.

A fentiek alapján megállapítottam, hogy az intézkedő rendőrök megfelelő jogszabályi felhatalmazás birtokában léptek be a panaszos ingatlanának területére, intézkedésük alapját azonban valójában az Rtv. 39. § (1) b) pontja képezte. **Mivel a magánlakásban való intézkedésre megfelelő jogalap birtokában került sor, a panaszt elutasítom.**

III/5. Kifogásolja, hogy elfogása és előállítása nem volt jogszerű

Az Rtv. 33. § (1) bekezdésének c) pontja szerint „a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akinek őrizetbe vételét (...) rendelték el.”

A Be. 127. § (1) bekezdése szerint „az őrizetbe vétel elrendeléséről és megszüntetéséről a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság határoz.”

A Bicskei Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése szerint, noha a személyi szabadságot korlátozó jelentés tévesen elővezetésként nevesíti a foganatosított intézkedést, a rendőrök valójában az Rtv. 33. § (1) bekezdés c) pontja szerinti elfogást foganatosították.

A Székesfehérvári Járásbíróság 2013. április 30-án készült jegyzőkönyve magában foglalja azt a tárgyaláson kihirdetett végzést, melyben a bíróság 2013. július 8-ával elrendelte a panaszos tárgyalási őrizetét, ami elegendő jogalap a panaszos őrizetbe vételéhez.

Mivel a panaszos őrizetbe vételét az arra feljogosított szerv rendelte el, az Rtv. 33. § (1) bekezdésének c) pontja megfelelő módon felhatalmazta a rendőröket az elfogás és előállítás foganatosítására.

Tekintetbe véve, hogy az Rtv. idézett szakasza eltérést nem engedő rendelkezést tartalmaz, tehát az őrizetbe vétel elrendelése esetén a rendőr mérlegelés nélkül köteles az elfogás és előállítás iránt intézkedni, **így a panaszossal szembeni rendőri intézkedés jog és szakszerű volt, így a panaszt e tekintetben elutasítom.**

III/6. Kifogásolta, hogy megbilincstették

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése alapelveként mondja ki, hogy „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

(2) Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

A kényszerítő eszközök alkalmazásának általános szabályát az Rtv. 16. § (1) bekezdése tartalmazza „a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.”

Az Rtv. 19.§ (2) bekezdése kimondja, hogy „a rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

Az Rtv. 48. §-a a következőképpen szabályozza a bilincs alkalmazásának eseteit: „A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

b.) támadásának megakadályozására,

c.) szökésének megakadályozására,

d.) ellenszegülésének megtörésére.”

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 5. § (4) bekezdésében írtak szerint: *„(4) A rendőri intézkedés során úgy kell eljárni, hogy a rendőr megelőzze megtámadását, lefegyverzését, továbbá akadályozza meg, hogy a figyelmét a szolgálati tevékenységtől elvonják vagy lekötöttségét jogellenes cselekmény elkövetésére használják fel.”*

A Szolgálati Szabályzat 41. §-a tovább részletezi a bilincs alkalmazásának eseteit, vagyis

„Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt,

a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,

b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,

c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,

d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,

e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,

f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy

g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

Az Rtv. 61. § (1) bekezdése kimondja, hogy *„a kényszerítő eszköz alkalmazására az érintettet - ha az eset körülményei lehetővé teszik - előzetesen figyelmeztetni kell.”*

Panaszos állítása szerint nem tanúsított fizikai ellenállást, a rendőrök erőszak alkalmazása nélkül bilincseltek hátra a kezeit. Ugyanitt kifejti azonban, hogy mivel szerinte a rendőrök magatartása jogszabálysértő volt, ezért a továbbiakban nem működött velük együtt sem a lakóingatlanában, sem a rendőrségen.

A rendőri jelentések és parancsnoki kivizsgálás szerint azonban a kikerülő rendőrök zárt kaput találtak, csengő nem volt, így a szolgálati gépjármű fény- és hangjelzésével többször jelzést adtak, amire szintén nem jött ki senki. Ekkor a szomszédos épület lakója közölte, hogy panaszos otthon tartózkodik, a kerítés mögött elbújt a bokorban. Mivel panaszos ekkor sem tett eleget a rendőri felszólításnak, a rendőrök átugrottak a kerítésen, ahol panaszost a bokor mögött megtalálták. Panaszos az intézkedésnek passzívan ellenállt, nem volt hajlandó magát igazolni és a végzést átvenni. Az intézkedő rendőrök jelentése szerint a panaszos őket folyamatosan becsmérelte, arrogánsan viselkedett, a határozatot nem vette át, nem volt együttműködő. Ez utóbbit panaszos el is ismeri beadványában. Az egyik rendőri feljegyzés szerint panaszos, mikor a bokorban elbújva észrevette a telkére belépő rendőröket, futni kezdett a telek hátsó része felé.

A kényszerintézkedés alkalmazása azért is indokolt volt a panaszossal szemben, mert az eljáró rendőrök – nyilatkozataik szerint – feltételezték, hogy az szökést kísérel meg és teljes biztonsággal csak így szállítható. Emellett a rendőri tapasztalatok szerint az előállított személyek viselkedése az előállítást követően a kíséresi feladatok végrehajtása során is megváltozhat, így a törvényben hivatkozott magatartások meglétére alappal következtethetnek a rendőrök.

Panaszossal szemben kényszerítő eszköz alkalmazására elsődlegesen az intézkedés alá vont személy szökésének megakadályozása érdekében került sor. Mindehhez nyilvánvalóan hozzájárult az is, hogy az intézkedő rendőrök a panaszos passzív ellenállásából, verbálisan megnyilvánuló agressziójából, kiszámíthatatlan viselkedéséből adódóan egy esetleges támadás lehetőségét sem zárhatták ki kellő bizonyossággal.

Az Rtv. 48. § b) pontja sem egy már kialakult támadás elhárításáról, hanem annak megakadályozásáról rendelkezik és sajnálatos tapasztalat az is, miszerint a rendőrök elleni támadások nagy része a verbális agresszió szintjéről jut el aktív ellenszegülés, illetve a rendőr elleni támadás szintjéig, esetenként igen váratlan módon.

Az intézkedő rendőrök előtt ismert panaszos kapcsán korábban már került sor elővezetésre amiatt, hogy hivatalos eljárás alól kivonta magát és az intézkedők jelen esetben is azt tapasztalták, hogy előlük elbújt, majd a későbbiekben a kerítéskapu kulccsal történő kinyitásában sem működött közre, így előzetesen tanúsított magatartása alapján a szökés veszélyére kellő alappal lehetett gondolni.

Különösen igaz ez az előállított személy gépjárműben történő szállítására, mely – jelen eset körülményeit figyelembe véve – fokozott biztonsági kockázatot jelenthetett volna nem csak a szolgálati feladatot végrehajtó rendőrök, hanem adott esetben maga a panaszos és a közlekedésben részt vevő más személyek számára is.

Szakmai álláspontom szerint tehát a bilincshasználatot a szökés reális veszélye, az intézkedés alá vont személy kiszámíthatatlanságra utaló ellenállása, verbális agressziója, és az érintettek személyes biztonsága is indokolta.

A fent leírtak önmagukban is alátámasztják a bilincshasználat jog és szakszerűségét, azonban mindenképpen lényeges szempont, hogy az intézkedés célja a tárgyalási őrizet foganatba vétele (a határozat kézbesítése mellett) volt. **Mivel a bilincshasználatnak a törvényekben foglalt jogalapja fennállt, a panaszt a bilincselésre vonatkozó részében elutasítom.**

III/7. Sérelmezi a szolgálati fellépés módját (név, azonosító szám közlése)

Az Rtv. 20. § (1) bekezdése szerint *„A rendőrt az intézkedés során*

a) az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye vagy

b) szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja.

Ugyanezen § (2) bekezdés tovább részletezi a szolgálati fellépés módját, *„a rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni.”*

A panaszos beadványában előadta, hogy a rendőrök nem voltak hajlandóak a nevüket közölni. A kiegészítő beadványban leírja, hogy többször is bemutatkozásra szólította fel a rendőröket, ők azonban ezt egyértelműen megtagadták. A helyszínen tartózkodó két rendőr kijelentette, hogy a nevükhöz a panaszosnak semmi köze. Később, kb. 30 perc elteltével az egyik rendőr a panaszos szinte folyamatos felszólításának eleget tett, és közölte, hogy ő r. főtörzsőrmester, azonban társa, egy r. őrmester a panaszos kérdéseit a „nem mondom meg”, illetve a „majd a rendőrségen megmondom” válaszokkal hátrította el. Később a helyszínrre

érkezett még egy szolgálati gépjárművel egy harmadik rendőr és egy civil ruhás személy. A helyszínre érkezett r. zászlós korábban már intézkedett a panaszossal szemben, és a panaszos kérésére be is mutatkozott (a r. zászlós bemutatkozása kapcsán tehát a panaszos a rendőri jelentés tartalmát megerősítette).

Az ügyben keletkezett rendőri jelentések szerint a rendőrök az ingatlan udvarában – miután a panaszos kimászott a bokorból – közölték nevüket, azonosító számukat, beosztási helyüket, továbbá az intézkedés tényét és célját. A panaszossal a járőrök közölték az intézkedés okát, ismertették a Székesfehérvári Járásbíróság végzését, melyet a panaszos nem volt hajlandó átvenni. A panaszost a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával együttműködésre szólították fel. Az intézkedő rendőrök közölték a panaszossal, hogy a Bicskei Rendőrkapitányságra vezetik elő – helyesen azt kellett volna közölni vele, hogy elfogták és előállítják a Bicskei Rendőrkapitányságra.

Jelentésükben az intézkedő rendőrök határozottan állították, hogy közölték nevüket, azonosító számukat, beosztási helyüket, illetve az intézkedés tényét és célját. A panaszossal közölték az elővezetési határozat tartalmát, ő azonban az iratot nem vette át, a közölteket nem vette tudomásul, ezért a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával felszólították, tegyen eleget a rendőri intézkedésnek, és működjön együtt a Bicskei Rendőrkapitányságra való elővezetésében.

A később kikerkező r. zászlós – aki az intézkedés megkezdésekor még nem tartózkodott a helyszínen – 07020/3523/2013. id. számú jelentésében szintén leírta, hogy megérkezésekor a panaszos gúnyos, arrogáns szófordulattal felszólította jelvéyszámának közlésére, mire ő elmondta nevét, rendfokozatát, jelvéyszámát és szolgálati helyét, annak ellenére, hogy a panaszossal még nem is beszélt, és nem is kezdeményezett vele szemben intézkedést.

A fentieket összegezve megállapítható, hogy a rendőri jelentések egybehangzóan állítják, hogy az intézkedő rendőrök közölték nevüket, jelvéyszámukat és az intézkedés célját, amit panaszos is elismer egyik beadványában, ezért az intézkedő rendőrök **szolgálati fellépése megfelelő volt, így a panaszt e tekintetben elutasítom.**

III/8. Sérelmezte az intézkedő rendőrök hangnemét, őt folyamatosan sértegették

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint „*a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.*”

Panaszos előadja, hogy a kikerkező rendőrök nevetve olvasták a postaládáján található „állampolgárjogi aktivista”- feliratot, fennhangon kijelentették, hogy „itt lakik az a b*zi, aki fel szokta jelenteni a rendőröket!”.

A rendőri jelentések egybehangzóan állítják, hogy panaszost nem sértegették. Az intézkedés során végig panaszos használt gúnyos, arrogáns kijelentéseket, az intézkedő rendőröket folyamatosan becsmérelte. A rendőri jelentéseket közokiratként kezelve, az abban foglaltakat elfogadom, **a panaszt a rendőrök hangneme tekintetében elutasítom.**

III/9. Sérelmezte kertkapujának feltörését

Az Rtv. 13. §-ának (3) bekezdése kimondja, hogy „*ha a rendőrt az intézkedés megtételében tárgy akadályozza, azt eltávolíthatja, vagy az akadályt más módon elháríthatja,*

az ezzel okozott kárért a rendőrségnek az intézkedés alapjául szolgáló cselekményben vétlen károsultat kártalanítania kell.”

Az Rtv. 17.§-ának (1) bekezdése szerint *„A rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.*”

Az Rtv. 19. §-ának (1) bekezdése értelmében *„a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.*”

Panaszos beadványában előadta, hogy a rendőrök egy súlyosan fogyatékos ember segítségével feltörték a lezárt kerítéskaput. Sérelmezte még, hogy a feltört kapu bezárásáról nem győződhetett meg.

A 07020/1149-5/2013. ált. számú és a 07020/3523/2013. id. számú rendőri jelentések ezzel szemben arról számolnak be, hogy a kertkaput nem törték fel, arról a lakat került levágásra, mivel panaszos nem volt hajlandó a rendőrökkel együttműködni, a kapu kulcsának átadását is megtagadta. Tekintettel arra, hogy panaszos ingatlanról történő biztonságos kihozatala és elszállítása szükségessé tette a kapu kinyitását, a rendőrök segítséget kértek (az egyik jelentés erről részletesen beszámol). A település polgármestere által küldött személy a kerítésen lévő rozsdás láncról levágta a lakatot, amit egy másikkal pótoltak. A rendőrök itt a helyszínen közölték a panaszossal, hogy az új lakat kulcsait átveheti a település polgármesterétől. A helyszínen tartózkodott még egy személy, aki hatósági tanúként volt jelen. Az intézkedő rendőrök tehát panaszos testi épségének megóvása érdekében nem vállalták, hogy a kerítésen keresztül hozzák ki, hanem hatósági tanú jelenlétében a kerítést lezáró lakatot távolították el. **Eljárásuk jogszabályoknak megfelelően történt, a panaszt ezen pontban elutasítom.**

III/10. Kifogásolta, hogy nem tudott meggyőződni, hogy a lakása bezárásra került-e, illetve nem jutott hozzá a lakat kulcsához

A Szolgálati Szabályzat 15.§ (1) bekezdése értelmében *„ha az Rtv. 33-34. §-a, vagy 37. § b)-c) pontja alapján a személyt a lakásából szállítják el, szükség esetén a lakásban maradó vagyontárgyait a rendőr biztonságba helyezi, az üresen maradó lakást tanúk jelenlétében lepecsételi.*”

Panaszos beadványában kifogásolta, hogy a rendőrök elvették tőle a lakás kulcsait és elszállították a helyszínről, így sem a nyitva hagyott lakás bezárásáról, sem pedig a feltört kerítés bezárásáról nem győződhetett meg. A rendőrök kihurcolták őt az utcára, ott megmotozták, elvették a kulcsait és elszállították a Bicskei Rendőrkapitányságra.

A panaszos szerint a kulcsokat a zsebéből vették ki, a rendőri jelentések szerint azonban a kulcsokat a rendőrök panaszos ingatlanában, az asztalon találták meg. Az egyik intézkedő rendőr jelentése szerint azon célból, hogy panaszos elszállításának idejére az ingatlant a vagyon megóvása érdekében lezárt állapotban hagyják hátra, a panaszossal és a hatósági tanúval bementek a panaszos házába, ahol a konyhaasztalon megtalálták az ingatlan

kulcsait. Az ingatlan lezárása miatt először azt magához vette az eljáró rendőr, majd az ingatlan lezárását követően a panaszosnak azonnal visszaadta.

A jelentések szerint a rendőrök a lakás kulcsait – melyeket a panaszos előadása szerint is még az intézkedés napján visszaadtak neki – egyértelműen azért vitték el, hogy azokkal az ingatlant lezárják. Az ingatlan lezárásának megtörténtét hatósági tanú követte figyelemmel. A Szolgálati Szabályzat az ingatlan szükség esetén történő lepecsételéséről rendelkezik, mivel azonban a lakást a rendőrök a panaszos saját kulcsaival zárták be, hatósági tanú jelenlétében, nem követtek el mulasztást a lepecsételés mellőzésével.

Tekintettel arra, hogy a panaszost saját előadása szerint is tájékoztatták arról, kitől kérheti a kulcs átadását, a rendőrség nem követett el mulasztást, **a rendőrök a jogszabályoknak megfelelően jártak el, így a panaszt elutasítom.**

III/11. Sérelmezi, hogy személyi okmányait nem vihette magával

A Szolgálati Szabályzat elővezetésre vonatkozó 34. §-ának (2) bekezdése a következőket rögzíti *„a rendőr lehetőséget ad arra, hogy az elővezetendő személy az évszaknak megfelelően felöltözzön, pénzét, élelmét, fontos személyi használati tárgyait - a saját és mások testi épségét veszélyeztető eszközökön kívül - magához vegye, a jelenlévő hozzátartozóitól elbúcsúzzon.”*

Beadványában panaszos kifogásolta, hogy tőle a rendőrök a helyszínen semmilyen személyazonosító okmányt nem kértek. Minden személyi okmánya a nyitott lakásban maradt, őt anélkül szállították el a lakásból.

A rendőri jelentések és a panaszos előadása között abban a tekintetben nincs ellentmondás, hogy a panaszos okmányai nélkül hagyta el az ingatlant, csupán ennek indokát illetően mutatkozott némi különbség a felek álláspontjai között.

A rendőri jelentések szerint a panaszos számára biztosítottak lehetőséget arra, hogy az előállítás előtt okmányait és szükséges személyes tárgyait magához vegye, ő azonban az intézkedés során passzívan ellenállt minden felszólításnak, kérésnek.

Beadványaiban a panaszos nem részletezte, hogy milyen okból nem vette magához igazolványait. A panasz-kiegészítésében maga a panaszos nyilatkozott úgy, hogy ő a rendőrökkel az általa tapasztalt jogszabálysértések miatt nem működött együtt.

Mivel a panaszos nem kívánt együttműködni a rendőrökkel a tárgyalási őrizetbe vétel biztosítása érdekében, a rendőrök – amennyiben az igazoltatáshoz erre nem volt szükség – nem voltak kötelesek a panaszos igazolványait és egyéb személyes tárgyait felkutatni és azokat magukkal vinni. **Fentiekre tekintettel a panaszt elutasítom.**

III/12. Állítása szerint a rendőrök a szolgálati gépjárművel folyamatosan 140 km/h sebességgel haladtak és kérése ellenére sem csökkentették a sebességet

A panaszos állítása szerint a rendőrkapitányságra való beszállításakor a megkülönböztető jelzés nélkül haladó szolgálati gépjárművel folyamatosan 140 km/h feletti

sebességgel haladtak a rendőrök, és a gépjárművet vezető r. főtörzsőrmester a panaszos felszólítása ellenére sem volt hajlandó csökkenteni a jármű sebességét.

A rendőri jelentések szerint az intézkedő rendőrök a KRESZ szabályai szerint közlekedtek. Ezen kérdés eldöntésére hatáskörrel nem rendelkezem.

III/13. Sérelmezte, hogy panaszjogának gyakorlásában őt akadályozták és nem tehetett panaszt

Az Rtv. 92. § (2) bekezdése szerint *„akinek az intézkedés jogát vagy jogos érdekét érintette, panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez.”*

Panaszos beadványaiban előadta, hogy a rendőrkapitányság munkatársai a jogorvoslati jogának gyakorlásában változatos módon próbálták megakadályozni. Állítása szerint a Bicskei Rendőrkapitányság egyik rendőre elutasította azon kérését, hogy írásban rögzítsék a jogszabálysértő rendőri intézkedéssel szembeni panaszát. Később a fogdahelyiségbe az eljáró rendőr behozott két üres papírlapot, valamint egy írásra alkalmatlan tollat (amelyben egyáltalán nem volt tinta), és azt mondta a panaszosnak, írja le panaszát. Rövid idő múlva bejött a fogdahelyiségbe egy másik rendőr, és a „Most már ne írjon többet, úr!” kijelentéssel elvette az üres papírt, meg a használhatatlan tollat. Ezt követően a fogdába érkező rendőrnél a panaszos panaszt tudott tenni a történetek miatt, ő már papírt és írásra alkalmas tollat is hozott, illetve asztalhoz is ültette, azonban a panaszos beadványát nem tudta leírni, mert rövid idő múlva felszólították az írás befejezésére – megbilincseltek és elszállították a székesfehérvári rendőrségi fogdába.

A rendőri jelentések egybehangzóan állítják, hogy panaszos maradéktalanul élhetett panasztételi jogával, azonban ő nem ezzel, hanem a rendőrök szidalmazásával volt elfoglalva. A rendelkezésre álló iratok alapján panaszos élt panasztételi jogával, illetve a joga érvényesült, annak ellenére, hogy egyetlen iratot sem írt alá. A 2013. július 8-ai rendőri intézkedésről szóló jelentés mellékletét képező nyilatkozatban – gépírással – az szerepel, „panasszal élek”, holott az intézkedés alá vont a nyilatkozatot nem írta alá. Bizonyos tehát, hogy panaszos az elfogását, majd előállítását szóban sérelmezte, és ezt az intézkedő rendőrök ily módon figyelembe is vették. Az iratok kétségkívül azt tanúsítják, hogy a panaszos jogorvoslati jogáról tudomással bírt, azzal élhetett, és azt figyelembe is vették. Ezt támasztja alá az is, hogy a panaszos jogorvoslati jogának gyakorlása nem lehetetlenült el, ugyanis a Bicskei Rendőrkapitányságon 07020/105/12/2013. P. számon közigazgatási eljárás indult meg a panaszos által előadottak folyamányaként, amely eljárást a Panasztestület eljárásának befejezéséig felfüggesztették. **A panaszos panasztételi joga tehát az intézkedést követően érvényesült, így a panaszt a tekintetben, hogy panaszjogának gyakorlásában akadályozták, elutasítom.**

IV.

A Panasztestület III/4. pontjában foglaltakkal, miszerint a téves tájékoztatás miatt panaszos tisztességes eljáráshoz való joga csekély fokban sérült, nem értek egyet. Nyilvánvaló, hogy az elővezetés szóhasználat és a később készült iratokban az intézkedés illetően módon való megjelölése dokumentációs hiba. Az iratokból és az összes körülményből

nyilvánvaló, hogy az intézkedő rendőr a panaszossal az intézkedés elején, felolvasás útján közölte a bíróság tárgyalási őrizet elrendeléséről szóló végzését, melyet panaszos nem volt hajlandó tudomásul venni, aláírni.

Határozott álláspontom az, hogy a bírósági végzésben foglaltak panaszossal való szóbeli ismertetésével, felolvasásával a rendőr eleget tett az Rtv. 20. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségének és az intézkedés célját megjelölte. A Be. fentebb hivatkozott rendelkezéseiből egyértelmű, hogy panaszossal szemben a rendőri intézkedésre egy fellebbezésre tekintet nélkül végrehajtandó bírósági döntés foganatba vétele céljából került sor, mely személyi szabadságának átmeneti elvonásával és a bírósági tárgyalásra történő előállításával jár. Mindezeket ugyanis a felolvasott végzés tartalmazta. Mindezekre tekintettel a helytelen szóhasználat következtében nem történt jog- és szakszerűtlenség, így panaszosnak a rendőri intézkedés sérelmet nem okozott.

A Panasztestület állásfoglalása szerint a bilincshasználat jogalap nélküli volt, és emiatt sérült panaszos emberi méltósághoz és személyes szabadsághoz fűződő joga, szintén elutasítom. Ezen megállapítással a jelen határozat III/6. pontban kifejtettek miatt nem értek egyet.

A határozat az alábbi jogszabályokon alapul:

- A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése;
- A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 51.§ (1), (2) és (2)c bekezdései, 100. § (1) bekezdése, 109. § (1) és (2) bekezdései;
- A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2.§ (1) bekezdése, 13. § (3) bekezdése, 15. § (1)-(2) bekezdései, 16. § (1) bekezdése, 17.§ (1) bekezdése, 19. § (1)-(2) bekezdései, 20. § (1) bekezdése, 33. § (1) bekezdés c) pontja, 39. § (1) bekezdés b) pontja, 48. §, 61.§ (1) bekezdése, 92. § (2) bekezdése;
- A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 5. § (4) bekezdése, 15. § (1) bekezdése, 34. § (2) bekezdése, 41. §;
- A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 119.§, 126.§ (1)-(2)bekezdései, 127. § (1) bekezdése, 281. § (6) bekezdése.

Budapest, 2014. június 23.

Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány